SİNSİ PLÂN

İÇİNDEKİLER

SİNSİ PLÂN

MİMBER

Sinsi Plân

SİNSİ PLÂN

Sütunların birbiri ardınca uzandığı salonda bir grup insan ateşli ateşli tartışıyordu. Kimse karşısındakinin ne söylediğini anlamıyordu bile.

Hepsinin de yüzünde bir endişe vardı. İçlerinden biri ayağa kalktı ve:

– Baylar, sessiz olur musunuz, diye bağırdı.

Bunun üzerine bütün gözler kendisine çevrildi. Adamın yüzünde ürküten bir hava vardı. Herkes susunca konuşmasını sürdürdü:

– Bizim için tehlike çanları çalıyor. Müslümanlar, topraklarımıza hakim olmaya başladı.

Salonda bulunanlar arasında bir homurdanma başladı. Adam avucunu masaya sert bir şekilde vurdu. Kaşlarını çatarak yüzünü alabildiğine çirkinleştirdi.

– Her ne kadar bize hoş gelmese de durum bu, dedi. Ama şimdi asıl meselemize gelelim. Bir plânım var. Müslümanlara karşı eşi görülmemiş bir oyun oynayacağız. Neye uğradıklarını şaşıracaklar. Böylelikle, aralarında anlaşmazlıklar çıkacak. Herkes kendi kafasına göre bize karşı koymaya çalışacak.

Salondakiler heyecanlandılar.

– Görüyorum ki hepiniz merak içindesiniz. Acele etmeyin, plânımı açıklayacağım. Ardından da hemen uygulamaya geçeceğiz.

Yeniden homurdanmalar başladı. İnsanlar konuşmanın uzamasından sıkılmışlardı. Plânın bir an önce açıklanmasını bekliyorlardı. Adam bu durumu

fark edince gürültülü bir şekilde öksürdü. Sinsi bakışlarla karşısındakileri tek tek süzdü. Yüzünde şeytanca bir gülümseme belirmişti. Dudak uçlarını aşağıya bükerek konuşmasını sürdürdü:

– Bana İslâmı iyi tanıyan, marifetli ve cesur olan iki adam bulun. Bunu yaparken de kimseye bir şey sezdirmeyin. Evet, plânım şudur: İslâm Peygamberinin vücudunu mezarından çalacağız!

O an salonda buz gibi bir hava esti. Herkes iliklerine kadar titrediğini hissetti. Bir süre taş kesilmişçesine hareketsiz kalakaldılar. Neden sonra duvarları sarsan bir kahkaha sesi duyuldu. Adam yumruklarını sıkarak konuşmaya devam etti:

– Bakın, plânım sizi bile şaşkına çevirdi. Neye uğradığınızı şaşırdınız. Başarılı olduğumuz zaman Müslümanların hâli nasıl olacaktır kim bilir!

Adam masadaki kadehini eline aldı. Havaya kaldırarak:

– Zaferimizin şerefine, diye haykırdı.

Salonda bir an sessizlik oldu. Ardından kahkahalar birbirine karıştı. Herkes kadehlere davrandı. Ağızlar aynı anda açıldı ve "Zaferimize!" sesleri salondan dışarıya fırladı. Tam bu sırada duvar dibinde bir adam ürkek, kısık bir sesle: "Bu canavarlıktır."

diyecek oldu. Diyemedi. Kıyafetinden din adamı olduğu anlaşılan bu zayıf bedenli adam endişeyle süzdü salondakileri. Korkmuştu. Karşı çıkamamıştı. Sadece kendi duyabileceği bir ses tonuyla:

"Bu kadar alçalamayız. Savaş meydanlarında zaferden ümidimiz kalmamış demek ki. Vay bizim hâlimize! Hem Nureddin Zengi bu plânın mutlaka farkına varacaktır. Mekke ve Medine'de kendisinden izinsiz kuş bile uçmasına izin vermez o. Asla başarılı olamayacağımız gibi, bir de başımıza iş açacağız.

* * *

GEMİDE İKİ KİŞİ

–Ooh, bu boğazı çok seviyorum! Bir yanımda Atlas Okyanusu, diğer yanımda Akdeniz… Arkamda Avrupa, önümde Afrika… Burası dört dünyanın buluşma noktası… Çok mutluyum çook!

Geminin güvertesinde, etrafı seyretmekte olan iki kişiden genç olanıydı konuşan. Aleks derlerdi ona. Göbeği öne doğru fırlamış, dolgun suratlı bir adamdı bu. Kalın göz kapaklarının çevrelediği mavi gözlerinden zeki olduğu hemen anlaşılıyordu.

Diğerin adı ise Silva idi. Silva, Aleks'ten birkaç yaş daha büyüktü. Boyu oldukça kısaydı. Dikkat çekecek kadar da zayıftı üstelik. Güvertede dolaşan rüzgâr karşısında ayakta durabilmek için ayrıca bir gayret sarf ediyordu. Sürekli etrafı kolaçan edişinden, bir şeylerden çekindiği belli oluyordu. Ürkek ürkek etrafa bakınarak:

– Bu işi başaramazsak ben seni o zaman görürüm, diye fısıldadı. Ne gamsız adamsın vesselam! Bir düşünsene, ya bizi bir tanıyan olursa?

– Tanırlarsa tanısınlar, ne olacak?

Silva:

– Bu kılıkla ne arıyorsunuz buralarda, diye sorarlarsa ne cevap vereceğiz?

– Müslüman olduk ve hacca gidiyoruz. Ne var ki bunda?

– Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun, pes doğrusu! Ben her dakika ölüp ölüp diriliyorum!

Aleks, yüzündeki mutluluk ifadesini bozmadan konuştu:

– Bize bu görevi verenler senin bu hâlini görselerdi ne düşünürlerdi acaba? Merak ediyorum doğrusu; sen mi Endülüs'ün en marifetli hırsızısın? Şu hâline bak hele! Korkudan betin benzin atmış. Bırak şimdi endişelenmeyi de boğaz manzarasının tadını çıkar. Korkunun ecele faydası olmaz. Mutlu olmaya çalış. Şu kuşlara bir bak; işte mutluluk bu! Sana hiçbir şey ifade etmiyor mu şu muhteşem manzara?

Silva arkadaşının işaret ettiği yöne çevirdi gözlerini. Gökyüzünün maviliği içinde süzülen kuş sürüsünü gördü. Suratını asarak:

– Etmez olur mu, dedi. Bir terslik olursa halimiz ne olur? Bizi katrana batırıp kuş tüyüne yatırırlar. O tüylü hâlimizle Medine sokaklarında gezdirirler bizi. O zaman tıpkı bu kuşlara benzeyeceğiz…

– !

– Ne o? Mutluluğuna katran mı döktüm yoksa? Ama unutma ki başımıza gelebilecek bir durum bu. Düşünsene, Müslüman kılığına bürünmüş iki gayrimüslimiz… İslâm Peygamberinin vücudunu çalıp

Endülüs'e götüreceğiz! Hem de onca insanın gözü önünde…Ne macera ama! Aklın ve mantığın alabileceği bir şey mi bu?

Aleks bu sözler üzerine gülümsemeyi bıraktı. Bakışlarını alabildiğine sertleştirerek:

– Başka çaremiz mi var, diye gürledi.

Silva korktu. Bir adım geriye çekildi. Onun bu hâlini gören Aleks yumuşadı:

– Bunu yapmaya mecburuz. Biliyorsun ki Müslümanlarla baş edemiyoruz. Ordularımız mağlubiyet üstüne mağlubiyet alıyorlar. Peygamberlerinin vücudunu kabrinden çalıp bizimkilere teslim edersek İslâm ordularının morali bozulacaktır. Bir de kazanacağımız altınları düşün! Çil çil… Binlerce altın! Ömrümüzün sonuna kadar sokaklarda hırsızlığa paydos. Yattığımız yerden yaşayıp gideceğiz.

Silva altınlardan bahsedilince heyecanlandı. Gözlerini iri iri açarak:

– Ama kabre nasıl yaklaşacağız, diye sordu.

– Kılığımıza baksana sersem! Neden bu kıyafetleri giyindiğimizi sanıyorsun? İş olsun diye mi? Unutma, artık her hareketimiz Müslümanca olacak. Halka bol bol hediye dağıtacağız. Böylece kendimizi herkese sevdireceğiz. Medinelilerin güvenini

kazandık mı iş kolay… Yeter ki sen bir sakarlık yapma! Eğer bir şüphe çekersek Sultan Zengi tepemize biner bak! Ha bu arada sakın unutma; senin adın Cemal, benim adım Talip…

– Ama benim adım Silva!

Aleks sinirlenmemek için kendini sıktı. Sesini biraz yükselterek:

– Sen ne laf anlamaz adamsın be, diye çıkıştı. Sana yüz kere söyledim; artık herkes bizi Müslüman bilmeli. Tıpkı onlar gibi yaşamalıyız. İsimlerimizi bu yüzden değiştirdik.

– Haaa…

– Yaaa…

* * *

ÖZLEM

Selçuklu Atabeyi Nureddin Mahmut Zengi odasında bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Yanındaki veziri göz ucuyla onun sıkıntılı hâlini seyrediyordu. Sonunda dayanamadı ve saygı dolu bir sesle:

– Sultanım sıkıntılı görünüyorsunuz, dedi. Sizi böylesine düşündüren olay nedir acaba? Derdinizi açar mısınız?

Nureddin Zengi cevap vermeden epeyce bir süre bekledi. Sonra yerdeki mindere oturdu.

Derin bir nefes aldı ve:

– Nice zamandır Mekke ve Medine'ye gidemedik Cemaleddin, dedi. Gönlümüz o kutsal yerleri görmeyi arzu eder. Peygamber toprağının kokusunu ciğerlerimize doyasıya çekebilsek ne güzel olurdu değil mi?

Vezir gözlerini yere dikti. Başını sallayarak:

– Güzel olurdu tabi, dedi ve yapılacak işleri sıralamaya başladı. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki Nureddin Zengi bu ziyaretini ertelemesi gerektiğini anladı.

* * *

KİRALIK EV

Medine sokakları ana baba günüydü. Şehir sakinleri dünyanın dört bir yanından gelen ziyaretçileri ağırlıyorlardı. Herkes alış veriş yapıyor, dükkânlar dolup dolup boşalıyordu. Aleks ve Silva şık bir kıyafetle dükkânları dolaşıyorlardı. Küçük bir dükkânın önüne geldiler. Aleks tezgâhtaki çocuğa:

– Merhaba, dedi.

Çocuk elindeki kumaşı sarmaya çabalarken gülümseyerek:

– Hoş geldiniz, dedi. Ne arzu etmiştiniz efendim?

Aleks de gülümsedi. Yapmacık bir tavrı vardı. Çocuğa:

– Benim adım Talip, bu da arkadaşım Cemal, dedi. Biz Endülüslü Müslümanlarız. Hacca geldik. Bir süre Medine'de kalmayı düşünüyoruz. Sonra Kâbe'yi ziyarete gideceğiz. O güne kadar kalacak bir ev arıyoruz.

Çocuk elindeki kumaş topunu rafa koydu. Başındaki takkeyi çıkardı. Kafasını kaşıyarak bir süre düşündü ve:

– Babam namaz kılmak için mescide gitti. Az sonra gelir. Durumu bir de ona anlatalım. Mutlaka size yardım edecektir.

İki kafadar içeriye geçtiler. Çocuğun gösterdiği yere oturuken Silva:

– Senin adın ne, diye sordu.

– Ali efendim.

– Silva heyecan dolu bir sesle arkadaşına seslendi:

– Aa, duydun mu Aleks, dedi. Adı Ali'ymiş. Senin adına benziyor!

Çocuk şaşkın şaşkın baktı ikisine. Aleks bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra kendini toparlayıp:

– Aleks mi? O da kim? Benim adım Talip! Talip… Ali ile Talip'in neresi birbirine benziyor ki?

Silva yaptığı yanlışı fark etmişti. Hemen atıldı:

– Nasıl benzemiyor? Senin isminin içinde Ali geçiyor ya! T-ali-p… Gördün mü?

Aleks gülümsemeye çalışarak onayladı.

– Ya, dedi. Adımız birbirine benziyor. Bu arada sormadan edemeyeceğim. Şu kitapları kim okuyor?

Ali bir köşedeki dolaba üst üste konulmuş kitaplara baktı ve:

– Ben, dedi.

– Sahi mi, dedi Aleks. Bu yaşta kitaba düşkün olan birini ilk defa görüyorum.

Silva araya girdi:

– Ben kitap okumayı hiç sevmem.

Ali şaşırmış gibi bir yüz ifadesi takınarak

– Ama nasıl olur, dedi. Oysa Endülüs'te dünyanın en büyük kütüphaneleri vardır. Sizler yanı başınızdaki kültür hazinelerinin farkında değil misiniz yoksa?

Silvanın gözleri açılıverdi:

– Hazine mi?

Ali güldü:

– Canım, hazine dedimse para demek istemedim. Bana göre her kitap bir hazinedir. Bu yüzden öyle konuştum.

Aleks durumu kurtarmak için:

– Ben çok okurum, dedi. Endülüste'yken çoğu kez kütüphanelerde sabahlardım. Ah ne günlerdi onlar!

Ali derin bir iç geçirdikten sonra:

– Keşke ben de oralara gidebilseydim, dedi.

Silva elini sallayarak:

– Eğer istiyorsan dönüşte seni de götürebiliriz, dedi.

Bu sırada tezgâha bir müşteri yanaştı. Ali onunla ilgilenmek için sırtını döndüğünde Aleks arkadaşının böğrüne sert bir dirsek vurdu. Canı fena hâlde yanan Silva bağırmamak için dudaklarını ısırdı.

Çok geçmeden Ali'nin babası geldi. Bu ak sakallı, güler yüzlü bir ihtiyardı. Tatlı bir ses tonuyla:

– Hoş geldiniz, dedi.

Aleks ve Silva ayağa kalktılar:

– Hoş bulduk.

Ali:

– Baba bunlar Endülüs'ten gelmişler, dedi. Bu amcanın adı Talip, bu da…

Silva atıldı

– Benim adım da Cemal! Hac vazifemizi yapmak için geldik. Kalacak yer arıyorduk. Ali, sizin bize yardımcı olabileceğinizi söyledi.

Adam memnun olmuştu:

– Lütfen oturun, dedi. Kalacak yer ayarlarım size. Benim adım Hüseyin. İşimden dolayı Tüccar Hüseyin de derler. Söyleyin bakalım, Medine'nin neresinde kalmak istersiniz?

Aleks biraz düşünür gibi yaptıktan sonra:

– Peygamber Efendimizi ziyaret için buralara kadar geldik, dedi. O'nun kabrine çok yakın bir yerde kalmak isteriz. Gece gündüz Mescidi Nebevi'de ibadet ederek, burada geçen zamanımızı iyi değerlendirmek istiyoruz. Bir dakikayı bile ziyan etmemeliyiz. Buralara gelmek bir daha nasip olmayabilir, öyle değil mi efendim?

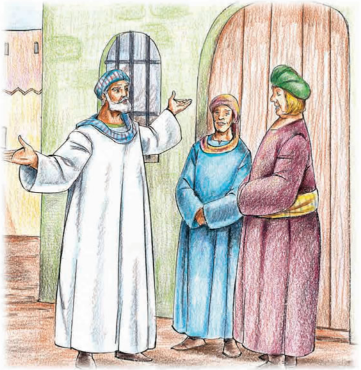
Tüccar Hüseyin başını salladı:

– Öyle, öyle…

Aleks elini dizine vurdu:

– Ee, ne dersiniz? Eğer müsaitseniz artık kalkalım. Yıllardır hasretiz bu topraklara. Bir an önce mescide gitmek için can atıyoruz.

Tüccar Hüseyin önde iki sahtekâr arkada yola koyuldular. Mescidi Nebevi'nin kıble tarafında bir evin önüne gelince durdular. Tüccar Hüseyin:

– Sanırım burası aradığınız özellikte bir ev, dedi.

Aleks ve Silva'nın gözleri parlıyordu. Umduklarından da kolay olmuştu bu iş. Tüccar Hüseyin, Alek'sin omzuna dokundu ve:

– Peygamber Efendimizin kabrine çok yakın bir ev burası, dedi. Namazlarınızı mescitte kılar, sonra da Efendimizi ziyaret edersiniz. Sahabe efendilerimizin mezarlarının bulunduğu Baki Kabristanı buraya çok yakın. Sık sık oraya da gider dua edersiniz. Haa unutmadan söyleyeyim, bir şeye ihtiyaç duyarsanız, hemen bana gelin. Elimden geldiğince size yardımcı olurum.

Aleks ve Silva'nın sevinçten adeta ayakları yere değmiyordu. Teşekkür ede ede çeneleri yoruldu. Tüccar Hüseyin onları eve bıraktı ve dükkanına döndü.

Onun gidişiyle evin içini inceden inceye gözden geçirdiler. Silva:

– Şimdi ne yapacağız Aleks, diye sordu.

– Yan gelip yatacağız!

– İyi, zaten yorulmuştum. Kendimi yatağa bir atayım, üç gün uyanmam gayri!

– Sen adamı çıldırtırsın be! Ne yatması, ne uykusu? Hemen dışarıya çıkacağız. Etrafı kolaçan edeceğiz. İnsanların güvenini kazanacağız. Sonra da bir yolunu bulup kabre ulaşacağız. Haydi, yürü bakalım!

* * *

MESCİDDE

Yanlarına bir miktar para alıp dışarıya çıktılar. Yolda karşılaştıkları herkese gülümseyerek selam verdiler. Mescide vardılar. Tam namaza duracaklardı ki, arkadan birinin sesini duydular:

– Hey, bir dakika! Siz ne yapıyorsunuz öyle?

Aleks ve Silva'nın yüreği ağzına geldi. Endişeyle geriye dönüp kendilerine seslenen kişiye baktılar. Bu, ihtiyar biriydi. Bakışlarında bir şaşkınlık vardı. Aleks titrek bir ses tonuyla:

– Bize mi seslendiniz efendim, diye sordu.

– Evet! Ne yapıyorsunuz siz?

Silva korku içinde arkadaşının kulağına:

– İşte şimdi ayvayı yedik, diye fısıldadı. Adam niyetimizi anlamış olmalı. Şimdi ne yapacağız?

Aleks soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Boynunu bükerek:

– Namaz kılacaktık, dedi.

Adam yanlarına kadar geldi. İkisini baştan ayağa süzdükten sonra:

– Buralı değilsiniz galiba, dedi.

Aleks:

– Doğru tahmin ettiniz, Endülüs'ten geliyoruz. Bir sorun mu vardı?

İhtiyar gülümsedi.

– Yabancı olduğunuz belli oluyor. Namaz için yanlış yöne duruyordunuz. Bu yüzden seslendim size. Kıble şu tarafta...

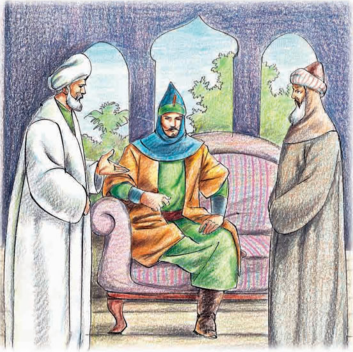
İki arkadaş bir an ne diyeceklerini bilemediler. Kendini ilk toparlayan Aleks oldu:

– Aa, sahi, dedi. Buralara ilk gelişimiz tabi. Bu yüzden acemilik çekiyoruz biraz. Bizi uyardığınız için teşekkürler...

İhtiyar, başını sallayarak geri döndü. İki kafadar derin bir "oh" çektiler.

Mescitten çıkıp sokaklarda dolaştılar. Gördükleri yoksullara hediye dağıttılar. Günler bu şekilde geçip gidiyordu. Onların bu davranışları kısa zamanda dilden dile yayıldı. Medineliler artık bu iki adamı iyi insanlar olarak anıyorlardı.

Aleks ve Silva nihayet kararlarını verdiler. Kaldıkları evin tabanından Peygamberimizin kabrine doğru bir tünel kazacaklardı. Çıkan toprağı da kimseye fark ettirmeden Baki Kabristanlığı'na götürüp dökeceklerdi. Hemen işe koyuldular.

BENİ BUNLARDAN KURTAR!

Nureddin Mahmut Zengi geç saatlere kadar devlet işleriyle uğraştı. Sonra kalkıp abdestini tazeledi ve namaz kıldı. Seccadesinin üzerinde uzun uzun

dua ettikten sonra yatağına uzandı. Günün yorgunluğuyla hemen uykuya daldı.

Rüyasında Peygamber Efendimiz belirdi. O nurlu yüzünde bir tuhaflık vardı. Yanındaki iki kişiye kızgınlıkla bakıyordu. Nureddin Zengi dikkat kesildi. Bu adamlar sarışın, mavi gözlüydüler. "Bu yabancılar kim acaba?" diye düşünürken Peygamberimizin sesini duydu:

– Nureddin, beni bu adamlardan kurtar!

Nureddin Zengi irkildi. Aynı anda uykudan uyanıverdi. Yatağında oturur vaziyette bir süre gördüğü rüyayı düşündü. Kendi kendine mırıldanarak:

– Peygamberimiz, "Şeytan benim şeklime bürünemez. Beni rüyada gören gerçekten görmüştür." diyor. Öyleyse tuhaf bir şeyler oluyor. Acaba Peygamber Efendimiz ne demek istedi?

Bir anlam veremeyince kalktı, abdest aldı. Teheccüt namazı kıldı. Gördüğü rüyayı düşünerek dua etti. Sonra tekrar yatağına uzandı. Epey bir süre sonra uykuya daldı. Fakat çok geçmeden rüyasında yine Peygamber Efendimiz'i gördü. O iki yabancı da oradaydı. Peygamber Efendimiz onları işaret ederek:

– Nureddin, beni bunlardan kurtar, dedi.

Nureddin Zengi korkuyla uyandı. Yatağından çıkıp odasında aşağı yukarı dolaştı. Kafası karışmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Çaresiz, tekrar yattı. Fakat aynı rüyayı üçüncü kez gördü. Peygamber Efendimiz:

– Nureddin, beni bu adamlardan kurtar, diyordu.

Nureddin Zengi feryat ederek uyandı. Hemen yatağından fırlayıp dışarı çıktı. Veziri Cemaleddin Mavsili'yi çağırdı. Üç kez üst üste gördüğü rüyayı ona anlattı ve:

– Ne dersin, diye sordu. Bu rüyanın mutlaka bir hikmeti var. Sence neler oluyor Cemaleddin?

İyi bir insan olan Cemaleddin Mavsili eli çenesinde derin derin düşündü. Sonunda dudak bükerek:

– Yarın erkenden yola çıksak, dedi.

– Nereye?

– Medine'ye…

– Neden?

– Peygamber Efendimiz "Beni kurtar." demişse Medine'de bir şeyle oluyor demektir. Rüyanızda gösterilen o iki insanı orada arayalım. Bakalım bulabilecek miyiz?

Nureddin Zengi başını sallayarak:

– Haklısın, dedi. Burada oturup eli kolu bağlıymış gibi durmaktansa Medine'ye gitsek iyi olur. Hem uzun süreden beri oraları görsek, deyip duruyorduk. Kimseye duyurmadan sabah erkenden yirmi süvariyle birlikte yola çıkalım. Yanımıza bol miktarda hediye alalım. Medinelileri tek tek çağırıp kendilerine hediyelerimizi sunalım. Böylelikle o iki adamı araştırırız.

Hazırlıklar yapıldı. Gün doğarken yirmi iki atlı yola koyuldu.

* * *

TÜNEL

– Aleks şu toprakları çıkar. Buraya birkaç mum daha getir. İçerisi çok karanlık!

– Bütün işleri ben yapıyorum. Sen sadece toprak taşıyorsun.

Aleks elindeki kazmayı bıraktı. Başını çarpmamaya özen göstererek Silva'nın yanına kadar geldi. Kan ter içinde olan yüzünü işaret ederek:

– Şu halime bak, diye bağırdı. Kazı işini kolay mı sanıyorsun? İstersen işleri değişelim. Sen kaz, ben toprağı çekeyim. Bakalım becerebilecek misin?

Silva bir Aleks'e bir kazmaya baktı. Kazma işini gözü kesmeyince gülümsedi:

– Şaka yaptım canım, dedi. Sen devam et. Ben toprağı taşırım. Ama haberin olsun yukarda epeyce toprak birikti. Onları bir an önce bir yere götürüp boşaltmamız gerekiyor.

Aleks alnında biriken terleri koluyla sildi:

– Merak etme, tıpkı plânladığımız gibi yapacağız. Sabahleyin gün doğarken Baki Kabristanı'nı ziyaret eder, yanımızda götürdüğümüz toprakları mezarlara serpiştiririz.

Silva içi toprak dolu çuvalı sürürken sırıttı:

– Ne akıllı adamsın vesselam. Şeytana bile külahını ters giydirirsin sen. Bir oğlum olursa adını Aleks koyacağım.

Tekrar işe koyuldular. Ta şafak vaktine kadar ara vermeksizin çalıştılar. Sonra çekilip bir süre dinlendiler.

Gün doğumuna az bir zaman kala üzerlerindeki iş kıyafetlerini çıkarıp temizlendiler. En güzel

elbiselerini giyinip kokular süründüler. Sonra da içi toprak dolu çuvalları sırtlayıp dışarıya çıktılar. Ortalık tenhaydı. Ara sokaklardan geçerek Baki Kabristanına geldiler. Çok yorulmuşlardı. Biraz oturup soluklandılar. Silva:

– Mezara daha ne kadar mesafe kaldı, diye sordu.

Aleks boynunu ovuşturarak:

– Böyle çalışmaya devam edersek, on beş yirmi günde işimiz biter, diye cevap verdi.

Kalkıp çuvalları uygun yerlere boşalttılar. Doğruca eve geldiler. Odanın tabanındaki tünel ağzını tahtalarla kapattılar. Üzerine de halı serdiler. Etrafı bir güzel temizlediler. Aleks bir kahkaha atarak:

– Kimse burada bir tünel olduğunu fark edemez, dedi.

Silva da güldü:

– Haklısın Aleks. Peki şimdi ne yapacağız? Gün boyunca yatacağız değil mi?

Aleks kaşlarını çatarak baktı arkadaşına:

– Ne tembel adamsın ha! Bıraksam ayılar gibi aylarca yatacaksın.

Silva bezgin bir yüz ifadesiyle:

– Ama çok yorulduk, diye inledi.

– Yorulmak yok! Buraya koca Avrupa için geldik. İnsanlar bize bu işi güvendikleri için verdiler.

O hâlde canımızı dişimize takıp çalışacağız.

Silva şaşırmıştı:

– Ne yani, dedi. Gündüzleri de mi kazı yapacağız?

– Hayır, sadece geceleri kazacağız. Gündüzleri halk arasına karışıp onlardan biriymişiz gibi davranmaya devam edeceğiz. Kimseyi şüphelendirmemeliyiz. Haydi paraları yanına al da çıkalım artık. Fakir fukaraya sadaka filan verelim.

Silva koştu, sandıktan içi dolu bir kese çıkardı. Sallayarak:

– Bu canım paraları dağıtmak çok ağrıma gidiyor, dedi.

Aleks:

– Sabret, dedi. Memlekete dönünce ağırlığımızca altınımız olacak. Kaz gelen yerden tavuğu esirgemeyelim. Yalnız şu çocuğun adı neydi, ha Ali... Dün Baki Kabristanı'na giderken bizi izliyordu. O çocuğun bakışlarını hiç beğenmiyorum. Babası Tüccar Hüseyin bize hayran olmasına rağmen o çocuk şüpheli şüpheli bakıyor bize. Çok uyanık birine benziyor. Başımıza bir iş açmasın. Dikkatli olmalıyız. Haydi gidelim artık. Bu gün yapılacak bir sürü işimiz var.

Silva keseyi kuşağına yerleştirirken güldü:

– Doğru söylüyorsun, yapılacak çok iş var.

Çıktılar.

ATLILAR

Yirmi iki atlı çölde ilerliyordu. Atlar ve insanlar yorgundu. Sadece namaz ve yemek için duraklıyorlardı. Cemaleddin Mavsili askerleri ve altlarındaki atları askerleri şöyle bir süzdükten sonra:

– Sultanım, dedi. Yakınlarda bir köy daha var. Orada biraz dinlenelim mi? Daha fazla devam etmemiz mümkün değil. Atlar çatlamak üzere.

– Nureddin Zengi oralı olmadı. Dudakları kıpır kıpırdı. Belli ki Kur'an okuyordu. Epeyce bir zaman sonra konuştu:

– Duramayız Cemaleddin. İçimde müthiş bir sıkıntı var. At üstünde uyuyup bir an önce Medine'ye varmalıyız. Orada bir şeyler oluyor. Acele etmeliyiz. Sözünü ettiğin köye sadece atları değiştirmek için uğrayalım. Askerlere de söyle, dişlerini sıksınlar. Yarın oraya ulaşırız Allah'ın izniyle. O zaman bol bol dinlenirler.

– Emredersiniz sultanım.

– Ha sahi, kaç gündür yoldayız?

Camaleddin Mavsili biraz düşündükten sonra:

– Tam on beş gün oldu sultanım, dedi.

Sultan başka bir şey demedi. Dudakları yine kıpır kıpırdı. Gözleri ise sevgili Peygamberimizin mezarının bulunduğu köyü bir an önce görme arzusuyla sürekli ileriye bakıyordu.

* * *

YER SARSINTISI

Tünelde kazı tüm hızıyla sürüyordu. Aleks kazıyor, Silva ise çıkan toprağı çuvallara dolduruyordu. Mezara çok yaklaşmışlardı.

Bir gürültü koptu. Yer sarsılıyordu. Mumun alevi sönecek kadar azaldı. Tavandan yer yer toprak dökülüyordu.

Aleks kazmayı atıp bir yere tutundu. Silva korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

– Neler oluyor Aleks?

– Bilmiyorum!

Gürültü gittikçe şiddetleniyordu. Tünel çökecek sandılar.

– Silva, çabuk çıkalım buradan!

Hızla tünelin ağzına doğru ilerlemeye başladılar. Güçlükle dışarıya çıktılar. Ev titriyordu. Pencereye koştular. Gök yüzünde peş peşe şimşekler çakıyordu. Aleks olanlara bir anlam veremeyince:

– Tuhaf bir durum bu, diye mırıldandı. Yağmur yok. Ama gök çatlayacak gibi…

– Aleks şuraya bak! Bir karaltı var.

Aleks irkilerek Silva'nın işaret ettiği yere baktı. Gerçekten de orda biri vardı. Kapıya koştu.

Silva arkasından bağırdı:

– Aleks nereye?

– Beni burada bekle!

Aleks dışarıya çıktı. Bu sırada karşıdaki karaltı da hareketlendi. İki evin arasındaki yıkıntının üzerinden aşıp kayıplara karıştı.

Az sonra Aleks geri döndü. Kan ter içindeydi.

– Bir çocuktu, dedi. Sanırım Ali'ydi. Bu çocuk başımıza bir iş açmadan şu tüneli bitirsek iyi olacak. Bir gün daha kalamayız artık buralarda.

Silva çok korkmuştu. Aleks'in koluna yapıştı:

– Dostum Allah bizi cezalandıracak galiba. Ne olur gidelim buralardan. Başımıza kötü şeyler gelecek yoksa.

Aleks arkadaşına baktı ve kararlı bir sesle:

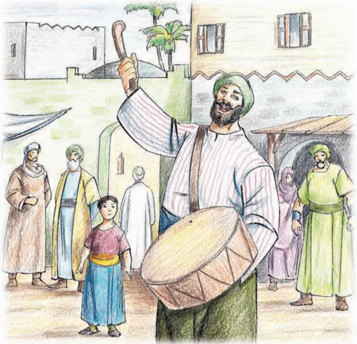
– Hayır, dedi. İşimizi bitirmeden asla burayı terk etmeyeceğiz. Ortalık sütliman olunca yeniden tünele ineceğiz. Zaten çok az bir mesafe kaldı. Neredeyse kabre ulaştık sayılır. Şimdi gidip yatalım biraz. Sonra devam ederiz.

HEDİYE

– İşte! Nihayet Peygamber şehri göründü. Görüyor musun Cemaleddin, ne de güzel değil mi? Vallahi buranın bir avuç toprağını tüm dünyaya değişmem.

Vezir, Sultanın gözlerindeki yaşları fark etti. Bütün Müslümanlar gibi o da çok seviyordu Medine'yi. Peygamber Efendimizin burada yaşadığı anıları hatırlayınca kendisinin de gözleri doluverdi. Ağladığını belli etmemeye çalışarak:

– Doğru söylüyorsunuz sultanım, dedi. Yeryüzünde Mekke ve Medine gibi kutlu bir yer başka nerede var ki? Buralar insanların en büyüğüne ev sahipliği yaptı. Mübarek yerlerdir.

Atlarını heyecanla mahmuzladılar. Şehre girdiklerinde etraf pek kalabalık değildi. Sultan doğruca mescide gitti. Abdest alıp namaz kıldı. Sonra kalktı, Peygamber Efendimizin mezarının başına geldi. Rüyasındaki olayın çözülmesi konusunda kendisine yardım etmesi için Allah'a dua etti. Ardından da şehrin

sorumlusunu çağırdı ve kendini tanıttı. Epeyce hoş beş ettikten sonra meramını anlattı:

– Medinelilere hediyeler getirdim. Tellallar geldiğimi herkese duyursun. Herkes ismini yazdırsın. Sonra isim sırasına göre gelip hediyesini benden alsın.

Tellallar sokaklara çıkıp sultanın sözlerini halka duyurdular. Medine'nin her sokağında yüksek sesle aynı cümleler tekrar edildi.

– Ey Medineliler! Sultanımız Nureddin Mahmut Zengi Aksungur, Peygamber Efendimizin kabrini ziyaret amacıyla şehrimize gelmiştir. Beraberinde de sizler için çeşit çeşit hediyeler getirmiştir. Sultanımızın isteği üzerine, şehrimizde yaşayanlar isimlerini yazdıracak, hediyesini alacaktır.

Halk bu ani ziyaret karşısında şaşkına dönmüştü. Kimi hediye almak, kimi sultanı görmek için işini gücünü bırakıp koştu. Muhafızların da yardımıyla düzgün bir sıraya geçtiler. Tek tek sultanın önünden geçip hediyelerini almaya başladılar. Hediyesini alanlar:

– Allah sizi başımızdan eksik etmesin sultanım, diye dualar ediyorlardı.

Sultan, önünden geçenleri dikkatle süzüyor, rüyada kendisine gösterilen kişileri arıyordu.

Listede ismi bulunan son kişi de gelip hediyesini

aldı. Aradığı insanlara benzeyen kimseyi göremeyen Sultan'ın canı sıkılmıştı. Merakla etrafına bakındı ve:

– Listeye ismini yazdırmayan başka kimse kaldı mı, diye sordu.

Şehrin sorumlusu listeye bir göz attıktan sonra:

– Hayır sultanım, dedi. Medinelilerin hepsi geldi.

Vezir Sultanın kulağına eğildi ve:

– Rüyada gördükleriniz sarışın ve mavi gözlü olduğunu söylemiştiniz, dedi.

Sözünü ettiğiniz kimseler belki yabancıdırlar. Ne dersiniz?

Sultan elini yanağına yasladı, bir süre düşündü ve:

– Şehirdeki yabancıları da görmek istiyorum, dedi.

Şehrin sorumlusu Sultanın birilerini aradığını anlamıştı. Endişeli bir sesle:

– Sultanım, dedi. Bir sorun mu var?

Sultan düşünceli düşünceli bakıyordu. Başını sallayarak:

– Evet, diye cevap verdi. Hem de çok önemli bir sorun. Ama üstesinden gelemedik.

– Sakıncası yoksa canınızı sıkan meseleyi öğrenebilir miyim? Belki bir yardımım dokunur.

Sultan gördüğü rüyayı ona da anlattı. İki kişinin Peygamber Efendimize zarar vermek için Medine'ye gelmiş olabileceğini söyledi ve:

– Bu iki adamı ne yapıp ne edip bulmalıyız, dedi.

Şehir sorumlusu:

– Merak etmeyin efendim, dedi. Eğer sözünü ettiğiniz kişiler Medine'deyse ben şimdi gider bulurum onları.

Askerler yeniden sokaklara daldılar. Gördükleri herkese şehirde sarışın yabancılar olup olmadığını soruyorlardı. Nihayet yoksul bir adam:

– Aradığınız kişileri ben tanıyorum, dedi.

Adam askerlerin önüne düştü. Doğruca Aleks ile Silva'nın kaldığı eve getirdi. Askerlere:

– İşte, iki sarışın adam burada kalıyor. Endülüslü iki Müslüman olduklarını söylüyorlar. Çok yardımsever insanlar. Üstelik çok da ibadete düşkünler. Her gün namazlarını mescitte kılar, Peygamber Efendimizin mezarını ziyaret ederler. Ayrıca, onları her sabah Baki Kabristanı'nda görürüz.

Askerler hemen kapıyı tıklattılar. Aleks ve Silva'yı alıp Sultan'ın huzuruna getirdiler. İkisinin de endişeli oldukları gözlerinden okunuyordu. Sultan onları görür görmez heyecanlandı. Vezirine dönüp:

– Bunlar rüyada bana gösterilen adamlar, diye fısıldadı.

Sakin olmaya çalışarak ayağa kalktı. Aleks ve Silva'nın yanına kadar geldi ve:

– Kusura bakmayın, dedi. Halkın sizden övgüyle söz ettiğini duydum. Sizleri bu yüzden çağırdım. Bana biraz kendinizden bahseder misiniz?

Aleks delicesine çarpan kalbine hakim olmaya çalışarak:

– Ben Talip, bu da arkadaşım Cemal, dedi. Bizler

hac vazifenizi yapmak üzere buralara kadar geldik. Yarın da memleketimize, Endülüs'e dönecektik efendim.

Sultan gülümsedi:

– Ya öyle mi? Çok güzel! Haccınız mübarek olsun. Medine'de size iyi davrandılar mı?

Bu kez Silva konuştu:

– Tabi, buraların insanı çok misafirperver. Medine'yi çok sevdik.

Sultan her hareketlerini izliyordu. Fakat şüphelenecek her hangi bir hâllerini görmedi. Peygamberimiz rüyada neden bunlardan kendisini kurtarmasını istemişti acaba? Kararlı bir ses tonuyla:

– Kaldığınız evi görmek istiyorum, dedi. Beni evinize götürün!

İki arkadaş aynı anda:

– Evimize mi, diye şaşkınlıkla sordular.

– Evet, doğru duydunuz. Yoksa bir sakıncası mı var?

Aleks telaşını gizlemeye çalıştı:

– Yoo, ne sakıncası olsun ki? Evimizi ziyaret etmenizden şeref duyarız efendim.

– Ne duruyoruz? Gidelim o hâlde!

Topluca yola koyuldular. Dar sokaklardan yürüyerek giderken Sultan iki arkadaşa sorular sormaya devam ediyordu. Aleks İslamiyet hakkındaki geniş bilgilerini kullanarak bu sorulara ustaca yanıtlar veriyordu. Bu sırada halktan bazıları da onlara katılmıştı. Tüccar Hüseyin'in dükkanının önünden geçerlerken tezgahta duran Ali kalabalığı görünce merakla dışarıya fırladı. Kalabalığın peşine takıldı. Yanındaki gence:

– Hayrola, dedi. Sultan nereye gidiyor?

– Endülüslü iki adam var ya, onların kaldığı eve gidiyor.

Ali en öndeki Aleks ve Silva'ya baktı. İkisi de Sultan'ın yanı sıra başları önde yürüyorlardı. Tekrar gence dönerek:

– Neden, diye sordu. Bir sorun mu varmış?

Genç omuzlarını silkti:

– Bilmem, galiba onların halka yaptıkları yardımları duymuş. Belki de bu sebeple evlerini ziyaret ederek onları onurlandırmak istiyordur. Keşke bizim evimize de gelseler.

Çok geçmeden eve geldiler. Kalabalık dışarıda beklerken Sultan yanındakilerle içeriye girdi. İçerisi karanlık denecek kadar loştu. Muhafızlar koşup

perdeleri açtılar. Etraf bir anda aydınlanıvermişti. Evde kapağı süslü kitaplar ve birbirinden değerli eşyalar vardı. Anormal bir durum gözükmüyordu. Şehrin sorumlusu:

– Sultanım, diye fısıldadı. Halk bu iki adamdan övgüyle söz ediyor. Geldikleri andan itibaren yoksullara bol bol yardımda bulunmuşlar. Bunların kötü bir niyetleri olabileceğini sanmıyorum.

Nureddin Zengi evin her yanını inceden inceye gözden geçirdi. Adamların eşyalarına bile tek tek baktı. Fakat yine de şüphelenecek bir şeye rastlamadı. Bir süre sonra vezirine döndü:

– Rüyamdaki adamların bunlar olduğundan eminim Cemaleddin, diye fısıldadı. Bunlar bir iş çeviriyorlar ama nedir bilmiyorum. Vallahi bu olayı çözmeden Şam'a dönmeyeceğim. Şimdilik bu kadar yeter. Haydi çıkalım.

Dışarıya çıkmaya davranırken Sultanın gözleri pencereye takıldı. On iki yaşlarında bir çocuk anlamlı anlamlı kendisine bakıyordu. Durdu, çocuğun yüzündeki ifadeyi izledi bir süre. Gözlerine dikkat kesildi. Çocuk kaşlarıyla bir şeyler işaret ediyordu. Sultan onun baktığı yere çevirdi gözlerini. Birden bire:

– Durun, diye haykırdı.

Salonda bulunan herkes olduğu yerde çakıldı kaldı. Bütün gözler Sultana bakıyordu.

– Kaldırın şu halıyı yerden!

Askerlerden ikisi atıldı. Bir hamlede halıyı kaldırıverdiler. O an gözler fal taşı gibi açılıverdi. Zeminde tahtadan yapılma bir kapak vardı. Sultan yavaş adımlarla oraya doğru ilerledi. Herkes merak içindeydi.

– Bu kapağın altında ne var?

Aleks ve Silva tir tir titremeye başlamışlardı. Yüzleri korkudan sapsarı olmuştu. Sultan bir cevap alamayınca sesini yükselterek tekrar bağırdı:

– Size soruyorum, ne var bu kapağın altında?

Aleks kekeleyerek:

– Şeey, diye inledi. Bilmiyorum. Biz de yeni görüyoruz bunu. Öyle değil mi Silva?

Sultan şaşırdı:

– Silva mı? Onun adı Cemal değil miydi? Söyleyin, kimsiniz siz?

Aleks ne diyeceğini bilemez hâldeydi. Silva ise korkudan neredeyse ölecekmiş gibi duruyordu.

– Askerler, kaldırın şu kapağı! Bakalım altında ne varmış?

Emri alan askerler koşup kapağı kaldırdılar. Aşağıya inen merdivenleri gören herkes daha bir şaşırdı. Sultan:

– Bu adamları tutun, dedi. Bir kısmınız da benimle gelin. Bu tünelin ucu nereye çıkıyormuş, kendi gözlerimizle görelim.

Muhafızlar, Aleks ve Silva'yı tutup sıkıca bağladı. Bu sırada Sultan, vezir ve bir kaç muhafız tünele girdi. İçerisi çok karanlıktı. Vezir bir muhafıza:

– Birkaç tane meşale getirin, dedi.

Meşaleler hemen geldi. Sultan önde diğerleri arkada, tünelde ilerlemeye başladılar. Herkes büyük bir merak içindeydi. Nihayet tünel sona erdi. Sultan elini önündeki toprağa yasladı. Bu tünelin niçin kazıldığını anlamıştı. Gözlerini Medine sorumlusuna çevirerek:

– Peygamber Efendimizin kabrine kaç metre daha var, diye sordu.

Medine sorumlusu heyecanla:

– Birkaç metre, diye cevapladı.

Bu söz üzerine oradakilerin tüyleri diken diken olmuştu. Vezir dayanamadı. Gözyaşları içinde:

– Bu nasıl bir iştir ya Rabbi, dedi. Kim böylesine alçalabilir?

Sultan Nureddin Zengi elini vezirinin omzuna koydu. Ağlamaklı bir sesle:

– Şükür ki yetiştik. Yoksa İslâm âlemi neye uğradığını şaşırır, ne yapacağını bilemezdi.

Sakin adımlarla geldiği yoldan geriye dönerken kendi kendine konuşur gibiydi: "Şimdi bize düşen şey, bu adamların kim olduğunu ve amaçlarını öğrenmektir. Bu, sadece iki kişinin plânlayacağı bir iş değil. Muhakkak haçlıların parmağı var bu işte. Savaş meydanlarını kendilerine dar ettik ya, artık böyle iğrenç plânlarla bizi parçalamaya çalışıyorlar. Ama asla başaramayacaklar. Bütün inananlar bu olayın duyulmasıyla tek yürek olacaktır. Böyle giderse çok yakında Kudüs'ü bile yeniden fethederiz inşallah. Çünkü o mübarek şehir asla uzun süreliğine bu insanların egemenliğinde kalamaz."

Tünelden çıktılar. Sultan sıkı sıkıya bağlı olan adamları sorguya çekti. Silva olanı biteni bir bir anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi:

– Düne kadar her şey yolunda gidiyordu. Fakat geceleyin gök gürültüsü ve şimşeklerle yer yerinden oynadı. Çok korkup işi bırakmak zorunda kaldık. Bu gece amacımıza ulaşmayı düşünüyorduk Fakat sabahleyin tellalların sesini duyduk. Sizin geldiğinizi halka haber veriyorlardı. Herkesle görüşme isteğinizi hayra yormadık. Perdeleri çekip evimize

kapandık. Siz şehri terk ettikten sonra devam edecektik. Ama gördüğünüz gibi, evdeki hesap çarşıya uymadı. Ben zaten başarılı olabileceğimizi hiç düşünmüyordum. Şimdi iyice anladım ki inandığınız Tanrı, Peygamberini koruyor.

Sultan vezire döndü ve herkesin duyabileceği bir şekilde:

– Derhal bu hain plânı halka haber verin, dedi. Dilden dile dolaşsın, tüm Müslümanların haberi olsun bu durumdan. Böylelikle daha uyanık olurlar. Aramıza sızan düşmanlarımızı ve niyetlerini fark etsinler. Akın akın üzerimize gelen haçlı ordularına niçin karşı koyduğumuzu bir kere daha anlasınlar.

Sonra kaşlarını çatarak Aleks'e ve Silva'ya baktı.

– Bu sahtekarlara gelince… Her ikisine de layık oldukları ceza verilsin.

Vezir saygıyla eğildi ve:

– Emredersiniz Sultanım, dedi.

Birkaç muhafız eşliğinde Aleks ve Silva'yı götürdü. Onların gidişinden sonra Sultan,

Medine sorumlusuna:

– Bundan sonra şehrinde kuş uçsa haberin olsun, dedi.

Medine sorumlusu çok mahçup olmuştu. Hüzünlü bir eda ile:

– Emredersiniz Sultanım, diye karşılık verdi.

Dışarıya çıktılar. Mescide doğru gidiyorlardı ki Sultan durdu, etrafına bakındı. Gözleri demin camdan bakan küçük çocuğu arıyordu. Göremeyince yanındakilere sordu:

– Biz içerdeyken pencereden bakan bir çocuk vardı. Şöyle on iki yaşlarında görünüyordu. Koyu siyah saçlı, zayıf yüzlü bir çocuk… Zeytin gibi gözleri vardı. Kimdi o?

Herkes sağa sola bakındı. Öyle birini göremediler. Medine sorumlusu:

– Emrederseniz aratıp buldurayım efendim, dedi.

Sultan gülümsedi. Anlamlı anlamlı baktı Medine sorumlusuna ve:

– Gerek yok, dedi. Kendisini gizlemiştir. Fakat öyleleri uzun süre kayıp olarak yaşamazlar. Bu memleketin gözü açık insanlara ihtiyacı var. Bir gün kader onları alır, layık olduğu yere çıkarır zaten.

* * *

KURŞUN DUVAR

Ali her zamanki gibi babasının dükkânındaydı yine. Gelen müşterilere bakıyor, vakit buldukça kitap okumaya devam ediyordu. Tüccar Hüseyin namazdan döndü. Yeleğini çıkarıp asarken göz ucuyla oğluna bakıyordu. Ali onun bu bakışlarını fark edince sordu:

– Ne oldu babacığım, niçin anlamlı anlamlı bakıyorsun?

Tüccar Hüseyin sevgiyle gülümsedi oğluna ve:

– Hiç, dedi. Öylesine bakıyorum işte.

Raflardaki kumaşları düzeltmeye koyuldu. Aslında o bakışlar hiç de öylesine değildi. Tüccar Hüseyin mescitte olanı biteni duymuştu. O adamlara ev bulduğuna pişman olmuştu. İçten içe bir sıkıntı yaşarken Sultan'ın sorduğu çocuğun oğluna benzediğini fark etmişti. Bu yüzden dikkatli dikkatli bakmıştı.

– Oğlum, penceredeki çocuk sendin değil mi?

– …

Ali gözlerini okuduğu satırlardan ayırmadı bile. Tüccar Hüseyin üstelemedi. Bir kenara oturdu ve kendi kendine konuşur gibi:

– Sultan Nureddin Zengi şu an Peygamberimizin mezarının etrafına derin bir hendek kazdırıyor. Orayı erittiği kurşunlarla dolduracak. Bundan sonra kimse o kurşun duvarı delemez. Kıyamete kadar hiçbir kötü niyetli insan bir daha böyle bir şeye kalkışamaz inşallah.

Ali başını kaldırdı. Zeytin karası gözlerini babasına dikti. Ta kalbinden gelen bir sesle:

– Allah O'nu yaşarken nasıl koruduysa bundan sonra da hep öyle koruyacaktır, diye fısıldadı.

Sonra tekrar kitabını okumaya başladı.

– Ne okuyorsun Ali?

Ali, babasına elindeki kitabın kapağını gösterdi. Tüccar Hüseyin gülümsedi. Uzanıp oğlunun siyah saçlarını okşadı ve özlem dolu bir sesle şöyle dedi:

– Keşke biz de O'nun zamanında yaşamış olsaydık da, hayatını böyle kitaplardan okumak yerine gözlerimizle görseydik. Ama ne yazık ki asırlar sonra geldik.

Ali de gülümsedi. Sonra duvara asılı takvime baktı. Tarih 1162 yılını gösteriyordu. Bir an gözlerini yumup altı yüz yıl öncesine uçurdu hayallerini. Gözlerini açtığında babasına sevgiyle baktı ve:

– Gönlümüz onunla olduktan sonra aradaki zamanın ne önemi var ki, dedi.

Bu cümle Tüccar Hüseyin'in çok hoşuna gitti. Oğlunun ellerini tuttu ve:

– Zekan kadar dilin de güzel, dedi. İnşallah gelecekte insanlara yol gösterecek büyük bir adam olursun. Allah seni Müslümanlara rehber eylesin.

Bir gürültü koptu. Ali ve babası dışarı fırladılar. Karşı dükkandaki ihtiyar gülümseyerek:

– Sultan Nureddin geçiyor, dedi.

Sokakta büyük bir telaş vardı. Herkes Sultan'ı görebilme heyecanıyla itişip kakışıyorlardı. Sultan ise sakin bir şekilde yürüyor, bir yandan da sağa sola selam veriyordu. Bir aralık Ali'yi gördü. Onu tanımıştı. Baştan ayağa şöyle bir süzdü. Önünden geçerken

gözleriyle selamladı. Ali saygıyla başını öne doğru eğerek bu anlamlı selama karşılık verdi.

Sultan geçip gitti. Arkasından bakan Alinin dudaklarından şu kelimeler döküldü:

– Allah, düşmanlarınıza fırsat vermesin, tehlikelere karşı kalbinizi uyanık etsin Sultanım!

* * *

MİMBER

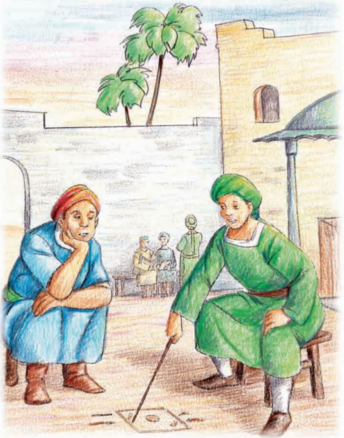
EN SEVGİLİ SULTAN

Takvimler 1151 yılının ilk baharını gösteriyordu. Güneş baharın bu ilk gününde yeryüzüne hayat üflemekle meşguldü. Işığın dokunduğu yerler arasında Şam şehri de vardı.

Şehrin tam ortasında güzel bir okul bulunuyordu. Öğrenciler avluda neşeyle oynuyorlardı.

Bir kenarda on üç yaşlarında bir çocuk gözlerini havada uçuşan güvercinlere dikmişti. Hüzünlü bakışlarını bu sevimli kuşlardan bir an bile ayırmıyordu.

Bir aralık ayağının ucunda duran çubuğu fark etti. Hemen uzanıp onu aldı. Kuru toprağın üzerine şekiller çizmeye başladı.

Oyun oynayanlardan biri onu görünce yanına yaklaştı. Terli alnını silerken:

– Yanına oturabilir miyim Selahaddin, diye sordu.

Bir an bakıştılar. Selahaddin göz kapaklarını "tabi" anlamında kapayıp açtı. Çocuk oradaki iskemlelerden birine usulca oturdu. Selahaddin çubuğu yere bıraktı.

Arkadaşı yerdeki şekilleri incelerken:

– Kudüs'ü düşünüyorsun değil mi?

Selahaddin arkadaşına baktı.

– Bunu nasıl anladın?

Çocuk güldü:

– Senin başka bir şey düşündüğün yok ki! Aklın fikrin hep orda. Bu yüzden bir kere olsun güldüğünü görmedik. Hep hüzün var yüzünde. Şu çizdiğin büyük daire yanılmıyorsam Kudüs… Ok işaretleri de şehre hücum eden askerlerin, öyle değil mi?

Selahaddin cevap vermedi. Bu sırada güvercinler şadırvanın üzerine konmaya hazırlanıyorlardı. Onları izlediler. Çocuk bir elini Selahaddin'in dizlerine koydu ve:

– Biliyor musun, dedi. Seni tanımasam "asık suratlı biri" diye düşünürdüm. Fakat okulun en sevilen öğrencisisin. Tepeden tırnağa merhamet duygusuyla bezenmişsin. Yüzün gülmüyor olsa da çocuklar seni bu yüzden seviyorlar.

Okul avlusundaki şadırvanın üzerine konan güvercinler etrafta oynayan çocukları ürkek ürkek izliyorlardı. Havada baharın rengi vardı. Bölgenin en güzel günleri bu mevsimde yaşanırdı. Sonra yoğun bir sıcak sokaklarda kol gezmeye başlardı. Böyle zamanlarda dışarıya çıkmak, ancak önemli işi olanların cesaret edebileceği bir davranış olurdu.

Selahaddin arkadaşının gözlerinin içine bakarak:

– Bir gün güleceğim inşallah Ahmet, dedi.

Ahmet merakla sordu:

– Ne zaman?

– Kudus'ü geri aldığım zaman!

– Kudüs'ü geri mi alacaksın? Nasıl?

Ahmet şaşkın şaşkın bakıyordu arkadaşının yüzüne. Selahaddin kendinden emin bir şekilde konuşmasını sürdürdü:

– İslâm askerleri Kudüs'ü fethettiğinde rahipler şehrin anahtarını vermemişler. "Biz eski kitaplarımızda anlatılan insandan başkasına bu anahtarları vermeyiz!" demişler. Bunu duyan Hazreti Ömer hemen yola çıkmış. Üzerindeki elbisede tam on dört yama varmış. Deveye hizmetçisiyle nöbetleşe binerek şehre doğru ilerlemeye başlamış. Tam şehre girerken deveye binme sırası hizmetçiye gelmiş. Bütün ısrarlara rağmen Hazreti Ömer yaya, köle ise deve

sırtında şehre girmişler. Bu durumu gören rahipler şaşkına dönmüşler. Ellerindeki anahtarı Hazreti Ömer'e teslim ederlerken şöyle demişler:

"Kitaplarımızda bir gün Kudüs'ü kaybedeceğimiz yazıyordu. Şehrin anahtarlarını almaya gelen adamın elbisesinde on dört yama olacaktı. Üstelik bu adam hizmetçisinin bindiği devenin yularını çekerek şehre girecekti. Tıpkı şu an olduğu gibi, demişler.

Ahmet sözün nereye varacağını düşünüyordu. Selahaddin az önce onu kendisine sorduğu soruya cevap verdi:

– Kudüs'ü fethetmek için önce Ömer olmak, Ömer gibi yaşamak gerekir. Ben de Ömer olacağım Ahmet. Onun gibi yaşayacağım. Göreceksin, bir gün o şehri Hıristiyanlardan geri alacağım!

Selahaddin'in rüyasıydı Kudüs. Her gün bu kutlu şehri düşünüyordu. Kafasında plânlar yapıyor, bir gün ne yapıp ne edip orayı fethetmeyi hayal ediyordu.

Kudüs'ü görenlere rastladıkça onları durduruyor, şehir hakkında bilgiler alıyordu. Bu bilgileri önceki bilgilerle birleştirip yeni yeni plânlar kuruyordu. Arkadaşları oyun eğlence peşinde koşarken o hep Kudüs'ü düşünüyordu.

Bazen bir asker oluyor, bazen bir komutan… Kimi zaman da bir Sultan oluyordu. Ama hep atını Kudüs'e sürüyordu. Rüzgar gibi uçuyor, esiyordu. Şehrin kapılarını tek eliyle çekip yıkıyordu. Burçlara bayrağı kendi elleriyle dikiyordu.

Ahmet başını önüne eğdi. Kendi kendine mırıldanır gibi:

– Seni bizden ayıran en büyük özellik de bu zaten, dedi. Biz günümüzü gün ederken sen büyük düşünüyorsun. Kudüs'ü kaybetmişiz kaybetmemişiz bu umurumuzda olmazken senin uykuların kaçıyor. Yemeden içmeden kesiliyorsun. Yüzünden eksik olmayan hüzünle yatıp kalkıyorsun. İnşallah bu hayallerin bir gün gerçeğe döner.

Selahaddin'in gözleri doluverdi. O da başını önüne eğdi. Sanki bir şiir okuyormuşçasına içinden geçen duyguları sıralamaya başladı:

– Ah Kudüs! Boynu bükük şehir. İslâmın ilk kıblesi… Üç mübarek mescitten birini bağrında barındıran Kudüs… Peygamberimin Miraca yükseldiği Mescidi Aksa'yı kucaklayan kutlu belde… Tam seksen bir yıl tutabildik seni elimizde. Sonra kayıp gittin avucumuzdan. Söyle Kudüs, kırgın mısın bize? Ömer gibi insanlar kalmadığı için mi bıraktın bizi? Ömerler tekrar dönse kapılarını açar mısın bizlere?

Ahmet de ağlıyordu. Hazreti Ömer'in Kudüs'ü alışından tam seksen sekiz yıl sonra olanları hatırlamıştı. Şehri Haçlılar yeniden almışlardı Müslümanların elinden. Taş üstünde taş bırakmamışlardı. Binlerce cana kıymışlardı. Sokaklarda atların ayakları dizlerine kadar kana batıyordu.

– Sen bir gün Kudüs'ü fethedersen Haçlıların bize yaptıklarının intikamını alacak mısın Selahaddin?

Selahaddin irkildi birden. Aynı olayları o da hatırlamıştı. Şaşkın şaşkın baktı Ahmet'e. Kızarcasına:

– Şaka mı yapıyorsun, dedi. Ben intikam peşinde koşacak biri miyim? Hani az önce beni tanıdığını söylüyordun sen!

Ahmet özür diler gibi boynunu büktü. Fısıldayarak:

– Biliyorum, dedi. Sen gerçek bir Müslümansın. Ağzımdan kaçtı işte...

Selahaddin gözlerini kısarak:

– Onlar o vahşeti yaptı diye biz de öyle davranamayız, dedi. Çünkü Müslümanız. Şehri aldığım gün kimsenin kılına bile dokunmayacağım. İsteyenler dinini özgürce yaşayacaklar.

Selahaddin bu sözleri bir sultan edasıyla söylüyordu. Sanki at üstünde Kudüs'e giren muzaffer bir komutan gibi asil bakıyordu gözleri.

YENİ DEVLET

Selahaddin kocaman bir delikanlı olmuştu. İlim yönünden kendini iyice geliştirmişti. En sevdiği konular tarihle ilgili olanlardı. Sohbetlerde sözü döndürüp dolaştırır geçmişte yaşanan olaylara getirirdi. O olayları enine boyuna tartışır, değerlendirirdi.

Bir gün kendisini amcasının görmek istediğini söylediler. Selahaddin heyecanlanmıştı. Sevinç içinde amcası Sirkuh'un yanına vardı. Sirkuh meşhur bir komutandı. O sıralarda Haçlılarla mücadele ediyordu.

Selahaddin, amcasının huzuruna çıktı.

– Beni çağırmışsınız amcacığım.

Sirkuh yeğenini sevgiyle kucakladı.

– Hoş geldin Selahaddin. Askerliğe olan ilgini bilirim. Seni orduma almak istiyorum, ne dersin?

Selahaddin çok sevindi. O günden sonra İslâm orduları içinde Haçlılara karşı mücadele etmeye

başladı. Başarı üstüne başarı kazandı. Onun bu hâli komutanların gözünden kaçmıyordu. Herkes Selahadin'in askeri yeteneğine hayran kalmıştı.

Bir süre sonra Sirkuh öldü. Yerine Selahaddin'i geçirdiler. Böylece Mısır Melik'i ünvanıyla vezir olmuştu. O sırada Selahaddin otuz bir yaşındaydı. İslam orduları onun önderliğinde yine zaferden zafere koşmaya devam etti.

Bir süre sonra bağlı olduğu Sultan da vefat etti. Bunun üzerine Selahaddin kendi devletini kurdu. Artık o Eyyubiler devletinin hükümdarıydı. Kısa sürede topraklarını genişletti. Bölgedeki halkı kendi bayrağı altında birleştirdi.

Aradan geçen zaman içerisinde Eyyubiler devleti iyice güçlendi. Selahaddin de cömert, erdemli, merhametli, adaletli ve kararlı bir hükümdar olarak halkın gönlünde taht kurdu.

Artık en büyük hayalini gerçekleştirmek için harekete geçme zamanı gelmişti. Bütün gücüyle Haçlılar üzerine yürüdü.

* * *

ESİR

Ordu içinde bir kıpırdanma oldu. Ardından da bağrışmalar birbirine karıştı. Beş on asker kılık kıyafetinden yabancı olduğu anlaşılan birini sürüyerek otağa doğru getiriyorlardı.

Selahaddin gürültü duyunca dışarıya fırladı. Üstü başı toz toprak içinde olan eli kolu bağlı adamı görünce:

– Bu ne hâl, diye sordu.

Bir muhafız öne çıktı ve:

– Haçlı ordusundan bir asker, dedi. Bizi uzaktan gözetlerken yakalandı. Cezasını vermeden önce size getirmeyi düşündük.

Sultan yerdeki adamın yanına kadar yürüdü.

Başucunda yere çömeldi. Eliyle adamın yüzündeki tozları sildi ve:

– Ona bu şekilde davranmayın, dedi. Kaldırın, üstünü başını temizleyin. Açsa karnını doyurun. Sakın kendisine eziyet etmeyin. Bu adam misafirimizdir. Daha sonra kendisiyle görüşeceğim.

Komutanlardan biri kaşlarını çattı:

– Ama Efendim, dedi. Bunlar Kudüs'ü bizden aldıklarında kadınlara, bebeklere varıncaya kadar hepsini katlettiler. Şimdi intikam almak yerine buna merhamet mi edelim yani?

Sultan Selahaddin derin derin baktı komutanına. Sonra gözlerini şaşkın şaşkın kendisini izleyen esire dikti.

– Evet, dedi. Merhametli davranacağız. O bizim esirimiz. Dinimiz esirlere nasıl davranılmasını emrediyorsa öyle davranacağız. Kimse Allah'tan daha merhametli olamaz. Hatta bileğini bağladığınız ip acı veriyorsa gevşetin onu.

Herkes şaşkındı. Selahhadin onlara döndüp:

– Eğer bu orduda dinine hizmet etmek isteyenler varsa onların başım üstünde yeri vardır, diye seslendi. Yok eğer, intikam peşinde koşmak arzusu taşıyanlar varsa onlar hemen burayı terk etsinler. Çünkü bu ordu intikam ordusu değil, insanlara huzur götüren bir ordudur. Düşmanlarınıza geçmişte

size yaptıkları şekilde cezalandırırsanız doğrunun ölçüsü ne olacak? Kim temsil edecek gerçek insanlığı? Bizim onlardan farkımız, dinimizin emrettiğini yaşıyor olmamızdır. Onların bizden farkı ise gönülleri ne emrediyorsa onu yaşıyor olmalarıdır. İşte iki şeçenek: Ya insan olacağız, ya da insan bozması bir canavar!

Kimseden çıt çıkmıyordu. Selahaddin onlardan bir cevap beklermiş gibi bir süre durdu.

Gözlerdeki hayranlık ifadesini görünce otağına döndü.

Selahaddin'in namı dilden dile yayılmaya başladı. Adaleti ve merhameti o güne kadar hiçbir sultanda görülmemişti. Bu özelliği ülkenin sınırları dışında anlatılır oldu. O kadar ki Avrupa'da ona karşı ordular tertip eden Hıristiyanlar bile Selahaddin'i takdir ediyorlardı. Ama doğunun en sevilen sultanı olan Selahadin'in en büyük hayalinin ne olduğunu da bilmiyor değillerdi. Bu yüzden sürekli uyanık durmaya, ordularını daha da güçlendirmeye çalışıyorlardı.

* * *

CUMA NAMAZI

Selahadin'in bir özelliği daha vardı ki herkes buna hayrandı. Evi yoktu onun. Koskaca bir devletin başında olmasına rağmen başını sokacak küçük bir kulübe dahi yaptırmamıştı kendine. Ordunun hazırladığı otağında, bir çul üzerinde yatıp kalkıyordu.

Bir gün yanına gelen çocukluk arkadaşı onun hasır üzerinde oturduğunu görünce çok şaşırmıştı. Sohbet arasında:

– Sultanım, dedi. Sen de herkes gibi kendine bir ev yapsan…

Arkadaşı cümlenin devamını getiremedi. Selahaddin'in yüzündeki sert ifadeyi görünce susmuştu. Selahaddin ayağa kalktı. Hasır üzerinde bir o yana bir bu yana yürüdü. Sonra arkadaşına döndü:

– Ahmet, dedi. Bilirsin seneler önce okul bahçesinde seninle bazı şeyler konuşmuştuk. Anlaşılan o ki o konuşmalarımızı hepten unutmuşsun. Oysa ben bir kelimesini bile unutmadım orada konuştuklarımızın.

Ahmet o an yıllar önce okul bahçesinde yaptıkları konuşmayı hatırlayıverdi. Mahçup bir eda ile başını önüne eğdi. Selahaddin konuşmaya devam etti:

– Allah'ın evi esir iken ben nasıl kendime bir ev kurabilirim Ahmet?

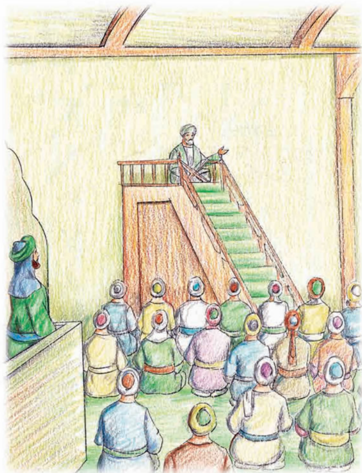
Ahmet'in yüreği eriyiverdi sanki. İçinde beliren incecik bir sızıyla:

– Bağışlayın Sultanım, diye inledi.

Ortalık yine sessizliğe büründü. İki eski dost yine hüzünlenmişlerdi. Bu sırada müezzinin sesi duyuldu. Sela okuyordu. Selahaddin arkadaşına döndü:

– Bu gün Cuma, dedi. Az sonra ezan da okunur. Haydi namaz için hazırlık yapalım.

Kalktılar. Beraberce abdest aldılar. Az sonra ezan da okundu. Herkes bölük bölük namaza durdu. Cuma namazının ilk sünneti kılınmıştı ki imam hutbe okumak için mimbere çıktı. Heyecanlı görünüyordu.

Oysa bu güne kadar bu mimberde kimse kendisini hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Bu durum Sultan Selahadin'in de dikkatinden kaçmamıştı.

Nihayet imam söze başladı. Hutbesinin konusu tebessüm idi. Gülümsemenin önemini uzun uzadıya anlattı. Sözlerini bitirirken Sultan Selahaddin'in yüzüne bakarak:

– Ey Müslümanlar, dedi. Gülümsemek bile bir sadakadır. Allah'a inanan insan, asık suratlı olmamalı.

Sultan, hutbede kendisine seslenildiğinin farkındaydı. Öylece dinledi. İmam nihayet hutbesini bitirdi. Mimberden indi. Mihraba doğru ilerlemeye başladı.

Cemaatin arasından yürürken bir elin cübbesinin eteğinden çektiğini fark etti. Merakla elin sahibine baktı. Bu Sultan Selahaddindi. İmamın yüzünde bir endişe belirdi.

Sultan yanındakilerin de duyabileceği bir sesle:

– Hocaefendi, dedi. Biliyorum, hutbede bana bir şeyler anlatmaya çalıştın. Gülümsemenin önemini anlatırken benden söz ediyordun.

İmam buram buram terlemişti. Merakla Sultanın sözü nereye getireceğini bekliyordu. Selahaddin hüzünlü bir ifadeyle:

– Söylediklerin doğru, dedi. Ama Allah aşkına söyle, Kudüs Haçlı elindeyken ben nasıl gülerim? Mescidi Aksa'da ezan sesleri duyulmazken ben nasıl neşeli görünebilirim?

İmam diyecek bir şey bulamadı. Buruk bir kalple mihraba geçti. Tekbir alıp fatiha sûresini okudu. Ardından da İsra Sûresini okumaya başladı. Herkes ilk ayetin anlamını ezbere biliyordu. "Kulunu, kendisine birtakım ayetlerimizi göstermek için bir gece Mescidi Haram'dan çevresini mübarek kıldığımız Mescidi Aksa'ya yürütenin şanı pek yücedir. Şüphesiz o duyandır, görendir." İmam bu ayeti bitirdiğinde başta Sultan Selahaddin olmak üzere herkes ağlıyordu.

* * *

MARANGOZ

Sultan Selahaddin bir gün etrafındakilere:

– Bana memleketin en usta marangozunu çağırın, dedi.

Orada bulunanlar bu istek karşısında önce şaşırdılar. Amacını anlamak istercesine Sultan'ın yüzüne baktılar. Acaba bu güne kadar kendisine bir ev bile yaptırmayı kabul etmeyen Selahaddin bu düşüncesinden vaz mı geçmişti? Daha fazla beklemeden hemen bir adam gönderdiler.

Çok geçmeden gün görmüş bir ihtiyar geldi. Selam verdi.

– Sultanımız beni emretmişler, dedi.

Selahaddin bu sevimli ihtiyarı yanına oturttu. Diğerlerini dışarıya çıkarttı.

Kendilerinden başka kimse kalmayınca Sultan sandığından bir kağıt çıkarıp ortaya koydu ve:

– Bak Usta, dedi. Bu benim en büyük hayalimdir. Senden hayatının eserini yapmanı isteyeceğim. Bu gördüğünün aynısını yapabilir misin?

İhtiyar, Selahaddin'i çok iyi tanırdı. Kağıda bakar bakmaz onun niyetini anlamıştı. Bir süre şekli çizilen cismi inceledikten sonra:

– Bundan çok daha iyisini de yaparım Sultanım, dedi. Yalnız bana biraz zaman vermelisiniz.

Sultan rahat bir nefes aldı. Hâlinden memnun olduğu anlaşılıyordu. Elini ihtiyarın omzuna koydu ve:

– Zaten acelem yok, dedi. Haydi göreyim seni. İstediğin bütün malzemelerin listesini ver bana.

İhtiyarla bir süre daha sohbet ettiler. Sonunda Selahaddin:

– Allah işinde kolaylık versin, diyerek yaşlı ustayı uğurladı.

O ana kadar dışarıda bekleşenler ihtiyarı aralarına alıp:

– Ne oldu, diye sordular. Sultan sonunda çadırda yaşamaktan vaz geçti değil mi? Sana kendisi için bir ev yapmanı mı emretti?

İhtiyar acı acı gülümsedi.

– Yok, dedi. Sultan öyle bir şey istemedi benden. Hem merak etmeyin, Sultan hiçbir zaman kendisini düşünmeyecektir. O hasır üzerinde yaşamayı göze almış birisi. Ev kurmak bir yana, kefen parası bile koymaz bir kenara.

– Peki seni neden çağırmış o zaman?

İhtiyar, koltuğunun altındaki plânları daha sıkı kavradı. Aralarından sıyrılmaya çalışırken:

– Sabredin, dedi. Yakında göreceksiniz!

Aradan epeyce bir zaman geçti. Bir gün muhafız Sultan Selahaddin'in huzuruna çıktı ve:

– İhtiyar marangoz geldi Sultanım, dedi.

İhtiyarı içeriye aldılar. Sultan ayakta karşıladı onu. Heyecan dolu bir ses tonuyla:

– Tamam mı, diye atıldı. Sana söylediğim mimberi yaptın mı?

İhtiyar usta gülümsedi. Elindeki plânları bir kenara bırakırken:

– Tamam, diye cevap verdi. İstediğinizden de güzel bir mimber yaptım. Şu an dışarıda…

Hemen çıktılar. Sultan Selahaddin hızlı adımlarla otağın önünde duran koca mimbere doğru yürüdü. Bu sırada gözleri parlıyordu. Duygularını bir kelimeyle ifade ediverdi:

– Muhteşem!

İhtiyar sakin görünüyordu. Eserinin beğenilmiş olması onu çok mutlu etmişti.

Sultan mimberin yanına vardı. Parmak uçlarını maun ağacından yapılmış mimberin nakışları üzerinde dolaştırmaya başladı. Sanki bir çocuğun başını okşar gibiydi. Gözlerini kapattı ve kendi kendine konuşur gibi mırıldandı:

– Şimdi hayallerime, bunu yerine koyacağım günü de ekleyebilirim!

Sonra ihtiyarın yanına geldi. Memnuniyeti gözlerinden okunuyordu:

– Allah senden razı olsun, dedi. Bana bu mutluluğu yaşattın ya… Şimdi söyle bakalım, bu mimbere verdiğin emek karşılığında benden ne istiyorsun?

İhtiyar usta başını önüne eğdi. Zor duyulan bir sesle:

– Hiçbir şey, dedi. Yalnız…

Sultan merakla böldü ihtiyarın sözünü:

– Evet, yalnız ne?

İhtiyar adam başını kaldırdı. Gözlerinin ucunda yaşlar birikmişti. Ağlamaklı bir ses tonuyla:

– Ne olur, bunu layık olduğu yere koyun! Sizden tek isteğim budur!

Sultan Selahaddin de duygulanmıştı. Başını sallayarak:

– Allah'ın izniyle o da olacak, dedi.

Aradan yıllar geçti. Bu süre içinde ordusuyla oradan oraya koşturdu durdu. Bütün gücüyle Haçlılara karşı mücadele etti. "Selahaddin geliyor!" dendi mi Haçlıların yürekleri ağızlarına geliyordu. Bu şanlı Müslüman Türk Asya'yı kendilerine dar etmişti.

Sultan Selahaddin nereye gittiyse mimberi de oraya götürüyordu. Herkes bu davranışını tuhaf buluyordu. Ama o bundan hiç vaz gemedi. Sık sık mimberin yanına geldi, saatlerce orada kaldı. Bir gün bu mimberi koyacağı yeri düşündü durdu.

* * *

KUDÜS'TE

Nihayet beklenen gün gelmişti. Ordu toparlanmış Sultan Selahaddin'i bekliyordu. Selahaddin atıyla askerlerinin önüne çıktı. Baştan sona onları südükten sonra konuşmaya başladı:

– Sizler bu yola Allah için çıktınız. En büyük arzunuz şehit olmaktır, bilirim. İşte size bu arzunuzu gerçekleştirmeniz için bir fırsat daha: Kudüs'e, Mescidi Aksa'ya gidiyoruz!

Askerler hep birlikte tekbir getirdiler. Hepsi büyük bir sevinç yaşıyordu. Hazırlıklar yapıldı. İslam orduları sel gibi aktı kupkuru çöller üzerinden. Kudüs'ü saran surların önüne geldiler. Şehri kuşatma altına aldılar. Bu kuşatma iki hafta kadar sürdü. Nihayet 2 Ekim 1187'de bir Cuma günü surları aştılar. O gün Miraç gecesiydi. Bu yüzden çok anlamlıydı. Çünkü seneler önce Sevgili Peygamberimiz bu şehirden miraca yükselmişti. Hristiyan askerleri teslim oldu. Halk endişeyle kendilerine nasıl davranılacağını bekliyordu.

Sultan Selahaddin doğruca Mescidi Aksa'ya vardı. Bu muhteşem binanın karşısında atından indi. Göz yaşları içinde karşısındaki camiye baktı. Sonra yanındakilere döndüp:

– Mimberi getirin, dedi.

Hemen koştular. Yıllar önce ihtiyar bir ustaya yaptırılan mimberi alıp geldiler.

Selahaddin onu camiye koydurdu. Sonra iki rekat şükür namazı kıldı. Namazdan sonra ellerini Yüce Mevlaya açtı ve:

– Ya Rab, diye dua etti. Bu fethi bana nasip ettiğin için sana canlıların solukları adedince hamd olsun!

Sultan Selahaddin daha sonra Mescidi Aksa'dan çıktı. Atına bindi ve halkı meydanda topladı. Onlara:

– Ey insanlar, dedi. Şehri daha önce fetheden Hazreti Ömer halka nasıl davrandıysa ben de size öyle davranacağım. Kimse korkmasın. İntikam almaya niyetim yok. Hiç birinizin kılına bile dokunulmayacak.

Her birinize adaletle ve şefkâtle davranılacak. Dininizi de özgürce yaşayabilirsiniz. İbadethanelerinize dokunulmayacak. İsteyen burada kalır, isteyen istediği yere gidebilir. Hepiniz serbestsiniz!

Halk kulaklarına inanamadı. Oysa seksen sekiz yıl önce burayı Müslümanlardan aldıklarında kendileri halka yapmadıklarını bırakmamışlardı. Şimdi ise karşılarındaki hükümdar o yaptıklarının intikamının alınmayacağını söylüyordu. Hatta bununla da yetinmiyor, kendilerini özgür bırakıyordu. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Sonra tarifsiz bir sevince büründüler. İçlerinde o an Müslüman olmaya karar verenler bile vardı.

Sultan Selahaddin şehirde işleri yoluna koyduktan sonra başkent Şam'a döndü. Gönlü artık huzur içindeydi. Sürekli gülümsüyordu.

* * *

SÖZLÜK

böğür:	İnsan ve hayvan vücudunun kaburga ile kalça arasındaki bölümü.
çan:	İçinden sarkan tokmağının kenarlara vurmasıyla ses çıkaran madenden araç, kampana.
gamsız:	Olayları kendine dert etmeden geçiştiren, aldırış etmeyen, tasasız.
gayrimüslim:	Müslüman olmayan kimse.
güverte:	Gemide ambar ve kamaraların üstü.
haçlı orduları:	Hıristiyan orduları.
kabir:	Mezar.
katran:	Organik maddelerden kuru damıtma yoluyla elde edilen, sıvı yağ kıvamında, kara renkte, ağır, is kokulu, suda erimeyen bir madde.
marifetli:	Usta, hünerli.
meşale:	Ucunda, alev çıkararak yanıcı bir madde bulunan, aydınlatmaya yarayan değnek.
mübarek:	Kutlu, uğurlu, kutsal.
paydos:	İşi veya çalışmayı geçici olarak bırakma.
sakarlık:	Sık sık küçük kazalar yapma, çarpıp kırıp dökme işi.
sarf etmek:	Kullanmak.
sütliman:	Durgun, sakin.
sütun:	Herhangi bir maddeden yapılan, üstünde sütun başlığı denilen çıkıntılı bir bölüm olan, genellikle bir altlığa, bazen doğrudan doğruya yere dayalı silindir biçiminde destek.
süvari:	Atlı asker.
tellal:	Herhangi bir şeyi, olayı veya bir şeyin satılacağını halka duyurmak için çarşıda, pazarda yüksek sesle bağıran kimse.
tezgah:	Genellikle dükkânlarda satıcıların önündeki uzun masa.
tüccar:	Ticaret yapan, ticaretle uğraşan kimse.
ürkek:	Çekingen.
ziyan:	Zarar.